

РЕШЕНИЕ

№ 2283

гр. София, 03.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Ваня Н. Иванова
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Калина В. Станчева Въззивно гражданско дело № 20221100501321 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258-273 от ГПК.

С Решение № 20177575/27.08.2021 г. по гр. д. № 89028/2017 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), II ГО, 57 състав, „Л. Ю“ ЕООД, ЕИК **** е осъдено на основание чл. 200, ал. 1 КТ да заплати на Р. Й. Й., ЕГН *****, сумата от 8 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, получени вследствие на претърпяна на 01.08.2017 г. от ищеца трудова злополука по време на изпълняване на служебните си задължения във връзка с трудово правоотношение с ответника, ведно със законната лихва от датата на увреждането (01.08.2017 г.) до окончателното плащане, като искът е отхвърлен за разликата над 8 000 лева до пълния предявен размер от 12 000 лева.

Със същото решение е отхвърлен изцяло като неоснователен и искът по чл. 200, ал. 1 КТ от Р. Й. Й. срещу Л. Ю“ ЕООД за сумата от 95 лева – обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на трудова злополука, настъпила на процесната дата.

С оглед изхода на спора, първоинстанционният съд е разпределил отговорността за разноси, сторени пред СРС, като на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 ЗА ответникът „Л. Ю“ ЕООД е осъден да заплати на адв. Б.Г.Л. сумата от 418, 27 лева – адвокатско възнаграждение за процесуално представителство при безплатна правна помощ по гр.д. № 83137/2017 г. по описа на СРС – обезпечение на

бъдещ иск, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът е осъден да заплати по сметка на СРС сумата от 472, 12 лева, - държавна такса, съобразно уважената част от исковата претенция, а на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и съгласно отхвърлената част на исковете ищецът Р. Й. Й. е осъдена да заплати на ответното дружество сумата от 316,56 лева – разноски по делото.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е постъпила въззивна жалба от ответника „Л. Ю“ ЕООД, чрез упълномощения процесуален представител адв. Ю.а, с доводи за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на решението в частта, с която ответното дружество е осъдено на основание чл. 200, ал. 1 КТ да заплати на ищеца сумата над 1000 лева до уважения размер от 8000 лева за претърпени неимуществени вреди. Излагат се твърдения, че в най-съществената част решението на СРС не съдържа мотиви, а именно по въпроса за размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. Твърди, че е налице разминаване между показанията на свидетелите А.Д. и В.Д.. Посочва, че изводът на съда, че показанията на свидетеля Д. кореспондират с останалите приобщени по делото доказателства, не е издържан. Коментира, че първостепенният съд пропуснал да коментира и нещо особено съществено в случая, а именно обстоятелството, че два от издадените болнични листове за по 30 дни, са били отменени от НЕЛК – Специализиран състав по ортопедични болести с приетото по делото Експертно решение от 27.04.2018 г. Цитира се практика на различни съдилища в страната, за която се твърди, че обективира тенденция за присъждане на обезщетение в значително по-нисък размер. На последно място, признава частично претенцията на ищеца и счита за обоснован размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди сумата от 1000 лева, до който размер признава иска и която сума твърди, че е заплатена на ищеца, видно от приложено по делото платежно нареждане от 28.09.2021 г. на ЦКБ АД. С оглед на изложените съображения, се моли за отмяна на решението в посочената обжалвана част и за отхвърляне на иска по чл. 200 КТ за разликата над сумата от 1000 лева. Претендират се разноски за двете съдебни инстанции по съразмерност.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от ищеца в производството Р. Й. Й., чрез адвокат Е. Т., упълномощена в хода на първоинстанционното производство, с доводи за неоснователност на въззивната жалба и искане решението в оспорената му част да бъде потвърдено като правилно, законосъобразно и обосновано. Сочи се, че районният съд правилно е преценил фактите и обстоятелствата, относими по делото и е формирал правилни и обосновани фактически и правни изводи за уважаване на исковата претенция, в това число, че са налице всички кумулативни елементи от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя по чл. 200, ал. 1 КТ. Поддържа се, че правилно съдът е определил справедливия размер на обезщетението, съобразявайки се с критериите по чл. 52 от ЗЗД при претърпени болки и страдания. Отбелязва, че СРС не е допуснал съществени процесуални нарушения.

Досежно въведеното възражение за свидетелските показания на свидетеля Д., навежда, че същите не влизат в противоречие с обстоятелството, че два от болничните листове на Й. са отменени, тъй като последните са за период, надхвърлящ 74-те дни. В заключение, моли съдебната инстанция да остави въззивната жалба без уважение, прилага съдебна практика към отговора за сведение на съда.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите във въззивната жалба и събраните по делото доказателства, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Безспорно между страните по делото е, че въз основа на подписан между тях Трудов договор № 002 от 02.06.2016 г. е възникнало валидно трудово правоотношение, съществуващо и към 01.08.2017 г. /деня на инцидента/, по което ищецът е заемал длъжността „продавач-консултант”.

По делото е представена декларация за трудова злополука, Приложение към чл. 3, ал. 1 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки, от която се извежда, че злополуката е станала на 01.08.2017 г., в 07:40 часа, с място на злополуката – обект, находящ се в гр. София, на ул. „Славянска“ и ул. „6-ти септември“. Отбелязано е, че злополуката по чл. 55, ал. 1 КСО е станала на обичайното стационарно работно място, като е получено засягане телесния интегритет на лицето – луксация на коляно, при увредени части на тялото – ляво коляно. За свидетели в декларацията са посочени Д.И. и Ю.С..

Приложен по делото е и Протокол, съставен по реда на чл. 57, ал. 2 КСО, от 20.10.2017 г. за резултатите от извърешно разследване на злополуката, станала на 01.08.2017 г., видно от който същата е станала през време и по повод извършваната работа – обслужване на клиенти, като при използване на санитарно помещение в търговски обект и вследствие на подхлъзване и падане, пострадалата получила контузия в ляво коляно.

Горната констатация на председателя и членовете на комисията е потвърдена и от Разпореждане № 21119/30.10.2017 г., с което злополуката е приета за трудова като актът на Териториално поделение – София град на Национален осигурителен институт е потвърден с Решение № 7934/28.12.2018 г., влязло в сила на 31.01.2020 г. на Административен съд – София град.

От коментираните вече писмени документи, представени по делото, а наред с това и от останалите ангажирани в хода на производството доказателства, в това число свидетелски показания, медицинска документация, включително болнични листове, анамнези и епикризи, както и от заключението по СМЕ, се установява еднопосочно и безпротиворечиво, че на 01.08.2017 г. при изпълнение на трудовите си задължения – подготвяне на търговския обект за предстоящия работен ден и при използване на санитарното помещение в същия, ищецът се подхлъзва и пада, като получава

увреждане на тялото в областта на лявото коляно.

От представен по делото допълнителен лист към лист за преглед на пациент се констатира, че е извършен медицински преглед в болница „Света Анна София“ АД, като на пострадалото лице /ищец/ е направена рентгенография на коляното и е поставена диагноза „контузия на лявото коляно“, като коляното е имобилизирано за срок от 45 дни с ортеза.

Видно от приложено по делото Експертно решение на МЗ - Национална експертна лекарска комисия № 0373 от 27.04.2018 г., комисията отменя два броя болнични листове за по 30 дни, като неаргументирано дадени след ползване на 74-те дни временна неработоспособност за контузия на коляно и приета луксация на лявата патела. В документа е отбелязано, че по същество такава травма не обуславя толкова продължителна временна неработоспособност.

В хода на проведения пред първоинстанционния съд съдебен процес са събрани и устни доказателства с цел обезпечаване доказателствата по делото, чрез разпит на свидетели.

В разказа си свидетелят А.Д., живеещ на семейни начала с ищеца Й., обяснява, че последната паднала по време на работа и в резултат се чувствала много зле, не можела да стъпи на краката си, като била и 40 дни с шина и не можела да се обслужва сама. Към онзи момент двамата живеели също заедно и жена му нищо не можела да прави сама – нито да отиде до хладилника, нито до тоалетна, нито пък да се нахрани, понеже постоянно изпитвала болки. Свидателят сочи, че сега тя ходи с шина заради метеорологичните условия навън. Описва, че изпитвала силни болки, дори и понастоящем, при смяна на времето. Разказва, че след като махнали шината кракът ѝ бил атрофирал и тя ходила на рехабилитация. В момента не можела да кляка, да спортува, а преди това спортувала. По време на възстановителния процес, пострадалата ограничила социалните си контакти, а свидетелят сам и на ръце я носел на пейката пред блока.

От свидетелските показания на свидетеля В.Д. се установява, че на 15.10.2017 г. Р. подала болничен лист много нервно и припряно, като на излизане казала, че „ще ми платите“. Тогава свидетелят попитал за какво става въпрос, като му било отговорено, че иска обезщетение, че се е контузила. Соци, че видимо на пострадалата ѝ нямало нищо, не носела нито шина, нито патерица.

Разпитан по делото е и свидетелят М.Б.Д.К., работещ като специализант в Спешното отделение на болница „Света Анна“ АД към 2017 година. В разказа си свидетелят посочва, че не си спомня да е преглеждал лице на име Р. Й.. За сметка на това признава, че подписът в допълнителен лист към лист за преглед на пациент, удостоверяващ извършен преглед на това лице, който е приложен по делото, е действително негов.

В хода на първоинстанционното производство е приобщена медицинска документация, издадена за констатиране на здравословния статус на ищеца Р. Й. Й., като за интерпретиране на същата и предвид необходимостта от специални знания в областта на медицинските науки, в хода на първоинстанционното производство е изслушано заключение на съдебно-медицинска експертиза (СМЕ), което основателно е кредитирано от първия съд при изграждане на изводите за фактите в процесния случай. Експертът е констатирал, че при процесния инцидент, ищецът Й. е получила изкълчване на капачката на лява колянна става. Това увреждане се сочи да се получава при падане и усукване на колянната става и е възможно да бъде получено по начина, описан в исковата молба. Посочено е, че на пострадалата е направено обездвижване на лява колянна става с ортеза – шина, за 45 дни, като общо възстановителният период е продължил 74 дни. Вещото лице също е установило, че през периода на лечение пострадалата е търпяла болки и страдания, като първите 15 дни след травмата и 15 дни след свалянето на имобилизацията, болките са били с по-голям интензитет. В отговор към последния поставен въпрос, експертът е дал становище, че поначало изкълчването на колянната става е нестабилно и при 60-70 % от случаите, капачката се намества спонтанно и при опит за преместване на крайника. При еднократен инцидент не може да се говори за хроничност на увредата или така наречената „хабитуална луксация“, понеже, за да се постави такава диагноза е необходимо капачката да се изкълчва поне 3-4 пъти годишно или при доказана костна или връзкова патология на колянната става.

Други относими доказателства, допринасяващи за изясняване на факти и обстоятелства във връзка с предмета на делото, не са събрани от първоинстанционния съд.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на [чл. 269 ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Първоинстанционното решение, в частта с която, е уважен предявеният от Р. Й. Й. срещу „Л. Ю“ ЕООД осъдителен иск по чл. 200, ал. 1 от КТ за сумата от 1000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на трудова злополука, настъпила на 01.08.2017 г., изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие на увреждания: контузия на коляно, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.08.2017 г. до окончателното изплащане, както и в частта, с която искът по чл. 200, ал. 1 КТ за сумата от 95 лева, представляваща

обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на трудовата злополука, поради необжалването му от страните, е влязло в законна сила.

В случая, решението в обжалваната част е издадено от надлежен съдебен състав на Софийски районен съд, в рамките на предоставената му от закона правораздавателна власт и компетентност, поради което същото е валидно. Предвид изискванията на процесуалния закон за служебната проверка на постановеното решение, съдът счита, че не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуване и упражняване правото на иск, поради което първоинстанционното съдебно решение е допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя изцяло мотивите на обжалваното решение, поради което на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите, изложени от първоинстанционния съд, доколкото разпоредбата на [чл. 272 ГПК](#) предвижда, че когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба предвид нормата на [чл. 269, изр. 2 ГПК](#), настоящият съдебен състав намира, че изводите на двете инстанции съвпадат. Настоящият състав възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд, доводи, срещу които се съдържат в инициращата настоящото въззивно производство жалба.

Съгласно разпоредбата на [чл. 200, ал. 1 КТ](#) за вредите от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено, независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им, като дължи обезщетение за разликата между причинената вреда - неимуществена или имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване /чл. 200, ал. 3 КТ/. За да възникне имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на причинените на пострадал от трудова злополука работник или служител имуществени и неимуществени вреди, трябва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване по правилата на [чл. 154, ал. 1 ГПК](#) следните материални предпоставки: 1) наличие на трудово правоотношение между ищеца и ответника; 2) трудова злополука, претърпяна от работника или служителя в периода на трудовото правоотношение; 3) вреда, водеща до неблагоприятни последици - намаляване на имуществения актив, увеличаване на имуществения пасив или направата на разноски, а по отношение на неимуществените вреди - претърпени болки и страдания от пострадалия или лица, които имат право да получат обезщетение и 4) причинно - следствена връзка между злополуката и причинените имуществени и неимуществени

вреди, тоест те да са закономерна, естествена последица от злополуката, която е настъпила през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието.

Съгласно установената съдебна практика, имуществената отговорност на работодателя по [чл. 200 КТ](#) за обезщетяване на работника за вреди от трудова злополука има обективен характер. Работодателят носи риска от травматично увреждане на работника дори и при липса на причинна връзка между условията на труда и злополуката - съгласно [чл. 200, ал. 2 КТ](#), работодателят отговаря имуществено и когато злополуката е причинена от непреодолима сила, както и когато е настъпила по време на почивка на работника. Затова работодателят не може да бъде изцяло освободен от задължението за обезвреда, освен когато пострадалият е причинил умишлено увреждането – арг. от [чл. 201, ал. 1 КТ](#). В случаите, когато пострадалият е допринесъл за увреждането, допускайки груба небрежност /[чл. 201, ал. 2 КТ](#)/, размерът на обезщетението може да бъде само намален, дори и при положена от работодателя дължима грижа за осигуряване на безопасна работа. Това е така, тъй като отговорността на работодателя по [чл. 200 КТ](#) е гаранционно - обезпечителна и има обективен характер, тоест тя е отговорност за обезщетение, за обезвреда, и не представлява санкция за неправомерно поведение на работодателя /в посочения смисъл - Решение № 129/19.11.2020 г. по гр. д. № 516/2020 г. на ВКС, III г. о.; Решение № 290/18.11.2015 г. по гр. д. № 15/2015 г. на ВКС, IV г. о. и др., постановени по реда на [чл. 290 ГПК](#)/.

В настоящия случай горепосочените правопораждащи факти са доказани по делото. Безспорно е във въззивното производство, а и от събраните доказателства се установява, че към датата на процесната злополука - 01.08.2017 г. между ответника и ищеца Р. Й. е съществувало валидно трудово правоотношение, по силата на което последната е заемала длъжността „продавач-консултат“ с месторабота – обект в отдел „Л. Ю“ ЕООД, находящ се в гр. София, на ул. „Славянска“ и ул. „6-ти септември“, както и че на посочената дата, през време и във връзка с извършваната работа - обслужване на клиенти, при осъществяване на предвижване в сервизно помещение, подхлъзвайки се на мокър участък, ищецът е загубил равновесие и е паднал, вследствие на което е получил телесни увреждания.

Не се спори между страните, че посочената злополука има характер на трудова по смисъла на [чл. 55, ал. 1 КСО](#), според която норма трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност или смърт. Характерът на злополуката като трудова и наличието на причинно - следствена връзка между злополуката и уврежданията се установява от разпореждане № 21119/30.10.2017 г. на длъжностно лице по [чл. 60 КСО](#), влязло в сила на 31.01.2020 г. Надлежният ред за установяване на трудова злополука

като елемент от фактическия състав на обективната и безвиновна отговорност на работодателя на основание чл. 200, ал. 1 КТ е нормативно определен с разпоредбите на чл. 57 и следващите от КСО и Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злоупотреки. След извършване на проверка, по нормативно определен ред, длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО издава разпореждане за приемане или за неприемане на злоуполуката за трудова по утвърден от управителя на НОИ формуляр. От една страна, то представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злоупотрека, а от друга страна, представлява официален удостоверителен документ за установените в него факти, и в частност за наличието на трудова злоупотрека като юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя. Влязлото в сила разпореждане има доказателствена сила за гражданския съд, разглеждащ спора по чл. 200 КТ и е недопустимо да се преразглежда въпросът, доколко увреждането е в причинна връзка с извършваната работа по трудовото правоотношение /в този смисъл Решение № 1247/09.12.2008 г. по гр. д. № 4465/2007 г. на ВКС, III г. о., Решение № 319/22.06.2010 г. по гр. д. № 204/2009 г. на ВКС, III г. о., Решение № 374/23.07.2014 г. по гр. д. № 3766/2013 г. на ВКС, IV г. о. и др./.

Получените в резултат на трудовата злоупотрека от ищеца телесни увреждания са установени както от изготвената СМЕ, която въззивният съд кредитира изцяло като компетентно дадена и в пълнота отговаряща на поставените задачи, така и от приложената медицинска документация и от показанията на свидетеля Д., които след преценка по реда на чл. 172 ГПК, въззивният съд кредитира изцяло, доколкото са непротиворечиви и съответстват на останалия събран по делото доказателствен материал.

Тук е мястото да се маркира изчирно, че при анализиране показанията на свидетеля Д., съдът съобрази практиката на ВКС по отношение на лицата, посочени в разпоредбата на чл. 172 ГПК. На първо място, показанията на този свидетел пресъздават личните му впечатления от оплакванията след получената травма на лявото коляно на Й., като житейски обяснимо е именно най-близките /членовете на семейството, роднините, доверените приятели/ да са свидетели на тези изживявания и да имат непосредствени възприятия за хода на събитията, естеството и интензитета на преживяното.

В трайната си практика ВКС приема, че самият факт на родствена, семейна или друга връзка със страната не е предпоставка, достатъчна, за да дискредитира свидетелските показания и да послужи за основание същите да не бъдат ползвани от съда при изграждане на изводите за фактите поради евентуалната заинтересованост на свидетеля от изхода на делото. Така напр. с Решение № 118 от 11.01.2021 г. на ВКС по гр. д. № 665/2020 г., II г. о., ГК, се приема, че всяко лице, извън посочените в чл. 166

ГПК, дори и да е заинтересовано от изхода на делото, може да бъде свидетел. В такава хипотеза съдът не може да игнорира допустимите и относими към факти от спорното право показания на свидетеля само поради неговата заинтересованост, а е задължен да прецени достоверността им, чрез цялостна съпоставка на всички доказателства по делото. Следователно, с доказателствена стойност се ползват и показанията на лицата по чл. 172 ГПК и само близката родствена връзка със страната, посочила ги като свидетел, не е основание за отричане достоверността на изнесеното от тези лица.

На следващо място, от експертното заключение на СМЕ се установява и причинно - следствената връзка между злополуката и причинените неимуществени вреди.

При така установеното съдът приема, че отговорността на ответника по чл. 200 КТ може да се ангажира.

Спорните между страните въпроси по същество във въззивното производство са свързани с размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди.

По отношение на размера на дължимото обезщетение:

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост на основание чл. 52 ЗЗД. В ППВС № 4/23.12.1968 г. е разяснено, че понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът и степента на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и прочие. От значение са и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да заключи какъв размер обезщетение по справедливост да присъди за неимуществени вреди. Такива факти, наред с изброените в ППВС № 4/1968 г., са продължителността на лечението и извършените медицински манипулации, перспективата и трайните последици, възрастта на увреденото лице и възможността да продължи трудовата си кариера и да се социализира, общественото и социално положение, икономическата конюнктура и други. Изброяването не е изчерпателно и не може да бъде, доколкото във всеки случай се касае за различни относими обстоятелства и различни проявления на съответното увреждане и вредите от него.

Съдът приема за установено по делото, че в резултат на трудовата злополука от 01.08.2017 г. ищецът е претърпял травматично увреждане: луксация /изкълчване/ на капачката на лява колянна става. В резултат на уврежданията ищецът Й. е изпитвала болки и страдания, като първите 15 дни след травмата и 15-те дни след свалянето на имобилизацията, болките са се отличавали с по-голям интензитет. Направено е обездвижване на лявата колянна става с ортеза /шина/ за 45 дни, като общият

възстановителен период за ищеца е продължил 74 дни. Съдът отчита, че възстановителният процес е приключил, макар да е бил с некратка дълготрайност. Тези обстоятелства се установяват от приетите по делото писмени доказателства, заключение по СМЕ, гласни доказателствени средства, които съдът кредитира като логични, последователни и неопровергани от другите доказателства по делото.

При така приетото, при определяне размера на дължимото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди съдът взе предвид характера и тежестта на увреждането на здравето – травма на телесната цялост, засягаща основно двигателната способност на лицето, а оттук и функциите на долния ляв крайник, характера и обстоятелствата, при които е получено травматичното увреждане, наложената интервенция по имобилизиране на лява колянна става с шина, продължило 45 дни, периода на възстановяване – 74 дни, периодът от общо 30 дни, отличаващ се с по-интензивни болки, причинените неудобства в битов и личен план, за което разказва и свидетелят Д., негативните емоционални изживявания като обичайни неимуществени вреди от такъв вид увреждане - неудобство и притеснение, включително, че се налага ангажиране помощта на близък, стрес и състоянията на потиснатост, нарушеното чувство за себеореализация, невъзможността на ищеца да полага труд и да упражнява спортни занимания във времето, непосредствено след инцидента и по време на възстановяване, а от друга страна липсата на по - тежки последици като хроничност на увредана, която възможност е отречена от експерта в заключението му по СМЕ. Съдът съобрази възрастта, на която ищецът е претърпял злополуката, а именно 21 навършени години, изключително млада и трудоспособна възраст, при която продължителната неработоспособност и липсата на добра перспектива за наемане на работа се отразява негативно на личностната себеоценка, със съпътстващите негативни отражения на това състояние върху психиката на 21 - годишната девойка, върху нейната личностна, социална и професионална реализация, както и съществуващите в страната обществено - икономически условия към момента на настъпване на злополуката - 2017 г., и съдебната практика по сходни казуси, настоящият съдебен състав намира, че с определянето на обезщетение в размер от 8000 лв. ще бъде постигнат справедлив баланс между претърпените вреди и паричното измерение на нуждата от обезвреда съобразно принципа, въведен в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, както е приел и първоинстанционният съд. Цитираната от въззивника съдебна практика е неосносима към настоящия казус, тъй като касае увреждания, различни от установените по настоящото дело и настъпили в различни темпорални граници, поради което не може да послужи като ориентир за определяне на справедливото обезщетение.

С оглед основателността на главното вземане по чл. 200, ал. 1 КТ, обоснована се явява и претенцията на ищеца за присъждане на законната лихва върху уважения размер на главницата, считано от изпадане на ответника в забава, а именно от настъпване на инцидента по арг. от 84, ал. 3 ЗЗД /01.08.2017 г./ до окончателното

плащане.

Поради съвпадането на изводите на двете съдебни инстанции първоинстанционното решение в атакуваната част следва да бъде потвърдено изцяло, включително в частта на разпределените разноски.

По разноските:

При този изход на спора разноски се дължат единствено на въззиваемата страна на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр с чл. 273 от ГПК, но такава претенция не е заявена пред въззивния съд нито с отговора на въззивната жалба, нито в хода на проведеното пред СГС единствено открито съдебно заседание, предвид което и в светлината на т. 11 от ТР № 6 от 6.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, разноски в полза на Р. Й. Й. за настоящата инстанция не се следват.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20177575/27.08.2021 г. по гр. д. № 89028/2017 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), II ГО, 57 състав, в обжалваната част, включително в частта на разноските.

Първоинстанционното решение, в частта с която, е уважен предявеният от Р. Й. Й. срещу „Л. Ю“ ЕООД осъдителен иск по чл. 200, ал. 1 от КТ за сумата от 1000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на трудова злополука, настъпила на 01.08.2017 г., изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие на увреждания: контузия на коляно, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.08.2017 г. до окончателното изплащане, както и в частта, с която искът по чл. 200, ал. 1 КТ за сумата от 95 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на трудовата злополука, поради необжалването му от страните, е влязло в законна сила.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____